

have ønsket den, men som have ment, at den overhovedet ikke bragte noget som helst Gode.

Jeg skal endnu blot bemærke dette, at dersom man vilde sige, at der blev dog endnu tilbage i Loven, selv efter Udskydelsen af disse Paragraffer, en Paragraf, som omhandler Kaldelsesbetingelserne, de Kvalifikationer, som skulle ønskes eller fordres hos Kandidaterne, saa er det rigtigt, men jeg vil om dette Punkt bemærke, at der har ikke været stillet noget Forslag i Fællesudvalget om, at ogsaa denne Paragraf skulde gaa ud, men hvis det var blevet stillet, saa tror jeg at turde udtale, at man ogsaa fra Mindretallets Side vilde være gaaet med til at lade den gaa ud som noget ikke nødvendigvis til Loven hørende, som noget, hvor Uenigheden ikke burde hindre, at Enigheden om Hovedpartierne af Loven førte til et Resultat. Dette vort Forslag er imidlertid ikke blevet antaget af Flertallet, og derpaa er Forsøget paa at tilvejebringe en Overensstemmelse strandet. Der er vel fra den anden Side, som det ogsaa findes paa Indstillingerne fra Flertallets Side med Hensyn til dette Punkt, optaget et Forslag, som gaar ud paa i en væsentlig Grad at modificere den Ordning, som Folketinget har vedtaget, og som ganske vist gaar ud paa at bøje sig noget hen i den Retning, som vi ønske og ønskede ved vort Forslag om, at Kaldelsesbestemmelserne gik ud. Den Bestemmelse, som er optagen paa Indstillingspunktet, gaar nemlig ud paa at indføre i Loven, saaledes som den er vedtagen i Folketinget, en yderligere Bestemmelse, som paa et Hovedpunkt er den samme, som nu findes i Loven af 1856, og det er jo en Selvfølge, at det ikke kunde være en Anstødssten, om man optog den paagældende Sætning af Loven af 1856 § 9 og satte den ind i Loven. Men for saa vidt som der hermed var sket en Tilnærmelse til vort Standpunkt, er Tilnærmelsen bleven begrænset paa en saadan Maade, at den blev uantagelig, thi det er dog ikke det fri Skøn efter alle berettigede Hensyn over Skikkethed og Værdighed, som dette Forslag gaar ud paa at optage paa ny i Loven, men det er kun et Skøn over Skikkethed og Værdighed, begrænset til to bestemte Retninger, udvist Lærerdugtighed og moralsk Vandel, to bestemte Retninger, der ikke paa langt nær udtømme de Hensyn, som vi mene den kaldende Myndighed maa være berettiget til at tage i sin Dom. Det er altsaa utvivlsomt Hensigten dermed at begrænse det Skøn, den kaldende Mynd-

dighed har efter Loven af 1856 § 9, at begrænse det paa en Maade, som vi maa fastholde vil være en Ordning omtrent lige saa utilfredsstillende som det at skyde Skønretten helt bort. Saaledes er det Meningen at begrænse det, og jeg tror ogsaa, at det er udtrykt saaledes, at der findes en ganske væsentlig Begrænsning af det fri Skøn. Og naar man nu kunde sige, at det er dog ikke sikkert, at der indeholdes en saadan Begrænsning, at det dog kan være, at Ordene kunne tydes saaledes, at der ikke hjemles en saadan Begrænsning, tror jeg for det første ikke, at Ordene kunde tydes saaledes, men vi kunne i alt Fald ikke være med til nu ved paa mere eller mindre forskellig Maade fortolkelige Udtryk at lægge Grunden til en ny Strid, som med langt mindre Hold i Ordene kunde føre til Fortolkningsspørgsmaal, hvis Løsning da sandsynligvis ogsaa vilde volde langt mere ondt Blod end de akademiske Fortolkninger, som det dog for Størstedelen har været, der have været fremsatte med Hensyn til Loven af 1856 § 9. Vi have derfor ikke kunnet erkende, at dette Forslag var et, som kun var egnet til at bringe den manglende Enighed til Veje om dette Punkt; det er endnu stadig for os det samme, som Folketingets Forslag indeholdt, en Føringelse i den kaldende Myndigheds Indflydelse; den er efter vor Mening ringe nok i Forvejen, den taaler ikke nogen yderligere Føringelse, taaler det ikke, naar alle Hensyn, som med Føje skulle tages i Betragtning ved et Skoleembedes Besættelse, skulle komme til deres Ret. Dette blev Anstødsstenen.

Da Mindretallets Forslag om at lade Paragraffen gaa ud ikke blev tiltraadt, var det givet, at Enighed ikke kunde tilvejebringes, og det har altsaa nu ført Mindretallet til at gøre denne Indstilling, at Landstinget vedtager Lovforslaget i den Skikkelse, det tidligere har vedtaget, og i Henhold hertil bliver det Forslag fremsat i Folketinget, at dette vil ændre sit Forslag i Overensstemmelse med Landstinget. Dette sidste vil naturligvis ikke finde Sted, og dermed bortfalder Loven. At jeg for mit Vedkommende — og jeg tør vel sige hele Mindretallet — i høj Grad beklager dette Resultat, derom vil der forhaabentlig ikke være nogen Tvivl fra nogen Side, men jeg skal nævne de Hovedgrunde, hvorfor jeg beklager dette Resultat og virkelig gør Indstillingen med Sorg. Det er først og fremmest, fordi jeg ser, at der ved gaar Skolen og Skolelærerstanden Glip af Goder, der, om de end paa langt